

Cinc minuts. Dúnia Olid Bes

- Cinc minuts per sortir, Amèlia! - em van avisar.

Jo estava nerviosa però amb ganes d'actuar. Per tranquil·litzar-me se'm va ocórrer mirar l'antic àlbum de fotos familiars. Hi havien en blanc i negre de l'àvia amb l'instrument, just abans del concert a l'Ateneu de Riudoms... va ser una de les poques dones que va poder estudiar música a la seva època.

Vaig reconèixer la mare tocant amb els companys d'orquestra i assajant a les classes de música. Jo sortia en una foto de quan em van regalar aquella relíquia familiar, el violí.

Aquell violí era antic i havia viscut molt, sempre que l'acariciàvem responia d'una manera que ens explicava la seva història amb una meravellosa melodia. Quins bonics records i quina sort tenir-los en paper!

Vaig seguir passant pàgines, hi havien fotos de l'àvia, de la mare i meves, i a moltes sortíem amb el violí.

- Amèlia, ja surts!! - em van cridar.

Vaig tancar l'àlbum i mentre em dirigia cap a l'escenari, molt emocionada, pensava que finalment havia aconseguit fer el que sempre havia desitjat des de que vaig començar amb la música: Tocar la bateria.

Simplement vaig triar el meu propi camí.